

Sobota 5. novembra 2016

Text: F 3, 17 – 21

¹⁷Bratia, spoločne buďte mojimi napodobňovateľmi a pozorne si všímajte tých, ktorí tak žijú, ako máte príklad v nás. ¹⁸Lebo mnohí žijú tak, ako som vám často hovoril o nich a teraz aj s plačom hovorím, že sú nepriateľmi kríža Kristovho: ¹⁹ich koniec je zahynutie, bohom im je brucho, slávou hanba a myslia len na to, čo je zemské. ²⁰Ale naša otčina je v nebesiach; odtiaľ očakávame aj Spasiteľa, Pána Ježiša Krista: ²¹On mocou, ktorou si môže podmaniť všetko, pretvorí naše ponížené telo, aby bolo podobné Jeho oslávenému telu.

Piesne: ES č. 697, 654

Zamyslenie nad Božím slovom:

V niektorých náboženstvách, napríklad v islame, ale aj v iných je také pravidlo, že sa modlia nasmerovaní na nejaké posvätné miesto (Mekka, východ slnka, chrám alebo iný posvätný predmet). Kresťanstvo nič také nepozná, ale tiež má svoj smer, ktorým sa pozerá. Aj my máme hľadiť tým správnym smerom – či sa nám deň vydarí, alebo nie. Apoštol Pavel nám dnes hovorí, že naša otčina je v nebesiach. Čo je to otčina? Dnes možno už mnohí tomuto slovu nerozumejú, niektorí azda aj preto, že domov, otčinu nikdy nemali. Ale vo všeobecnosti je otčina slovo, ktoré nás zohrieva, je to naša rodná zem, naša rodina, miesto, kde sme sa narodili, milé miesto, kde sa vždy radi vrátíme. Pri dnešnej migrácii obyvateľstva Európy, ba celého sveta akoby sa obsah tohto slova strácal. Smer globalizácie, ktorej sa asi ťažko vyhneme, nám tú našu dedovizeň pomaly, ale isto ukrajuje. Človek je doma všade. V jednom českom filme sa dvaja muži z dediny rozprávali o tom, že je potrebné odísť do veľkého mesta. Druhý mu však vysvetľoval: Ja tu mám rodinu, kamarátov, dom a polia, tu je môj domov. A ten kamarát mu povedal: Domov je tam, kde je viac peňazí. Už nerozhoduje miesto pôvodu, ale možnosti sociálneho, kultúrneho a spoločenského života. Pravdepodobne nás čaká takéto všesvetové občianstvo.

Ani my kresťania sa tomuto vývoju nevyhneme, ale my vieme, že máme aj iné občianstvo – nebeské. Krásne to spievame v známej piesni „*Slovensko moje, otčina moja...*“ V 2. verši sa spieva: „*Ej, mám otčinu ja ešte inú, kde vládne svätý môj Boh a Pán...*“ My máme aj iný domov, omnoho vzácnejší. Apoštol Pavel to kresťanom vo Filipis zvlášť prízvukuje. Začali zabúdať na domovské právo, „*lebo mnohí žijú tak, ako som vám často hovoril o nich a teraz aj s plačom hovorím, že sú nepriateľmi kríža Kristovho: ich koniec je zahynutie, bohom im je brucho, slávou hanba a myslia len na to, čo je zemské*“. Ich život sa stará len o pomínutelné, ale to večné, ten pohľad dohora im je ukradnutý. Zabudli, kam patria. Koľkí dnes môžu povedať: Mám ja ešte inú otčinu, ktorú žiadna globalizácia neohrozí; tam vládne môj Boh a Pán? To je naša nádej, to je naša perspektíva. Bohu vďaka. Amen.

Modlitba:

Pane Ježiši Kriste, vieme, že naša pravá domovina je v nebesiach. Ty si kedysi odišiel, aby si nám ju pripravil. Urobil si tak z nás, tulákov a bezdomovcov, pútnikov, ktorí vedia, kde je ich miesto, kde je ich Pán. Tvojou mocou budeme aj my premenení a veríme, že raz aj prijatí k Tebe. Amen.

Mgr. Milan Kubík, zborový farár v CZ ECAV Martin a konsenior Turčianskeho seniorátu (TUS)